

Parterne skulde Departementet udnævne en eller flere til at fungere som Forligsmæglere, medens der kun paa begge Parter Forlangende skulde udnævnes en Voldgiftsdomstol.

I Frankrig stammer Lovordningen fra 1892 og gaar i alt væsentligt ud paa det samme, som jeg alt har nævnt. Man forsøger først Mægling — der er en Institution, der skal søge Mægling — og derefter, hvis begge Parter ønske det, skal man søge at opnaa, at Parterne møde for en Voldgift. Hvis et Forlig nemlig ikke opnaas, opfordres Parterne til at udnævne Voldgiftsdommere. Begæring om Forlig eller Voldgift, Udeblivelse af Parterne til de fastsatte Forligsmøder eller for Voldgiftsdomstolen, bliver meddelt Mairen i de Kommuner, der omfattes af Striden, og skulle af ham opslaas ligesom de øvrige offentlige Bekendtgørelser. Det er det eneste Middel, Loven kender, til at formaa Parterne til at indgaa paa Forhandling eller til at holde sig den trufne Afgørelse efterrettelig. I Frankrig gaa Oplysningerne ud paa, at denne Institution ikke benyttes meget, og at man kun sjældent henvender sig til den.

I Tyskland er Loven om Arbejdsretter omtrent af samme Indhold som den, Folketinget i sin Tid vedtog her om Forligskamre, idet dette Lovforslag i alle væsentlige Punkter var udarbejdet efter det tyske. I Østerrig have de i 1896 faaet ganske lignende Regler som i Tyskland.

I vort Naboland Sverige vedtog Rigsdagen i Maj 1899 en Opfordring til Regeringen om Nedsættelse af en Kommission til Oprettelse af frivillige Voldgiftsdomstole til Udjævning af Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, — det ses saaledes, at Spørgsmaalet er oppe i alle Lande. En saadan Kommission blev nedsat, og den udarbejdede et Forslag, som i Aar den 19. Januar er blevet fremsat paa Rigsdagen. Ogsaa dette gaar i det væsentlige ud paa det samme som de i England, Frankrig og Tyskland gældende Love. Der skal vælges bestemte Mænd, og gives dem en bestemt Myndighed. De skulle, saa snart der er Tegn til, at Arbejdsstridighederne ville blusse op, henvende sig til Parterne og søge at formaa dem til at henvende sig til Mægling, og, hvis saadan Mægling mislykkes, skulle de gøre et nyt Forsøg paa at faa Sagen ind under Voldgift, hvortil de to Parter vælge Voldgiftsdommere. Men det er jo klart, at man heller ikke her i Sverige kunde

naa videre end dertil, at hvis en af Parterne ikke vilde underkaste sig Voldgift, kendte man ikke noget yderligere Middel. Man har i det ny svenske Lovforslag den samme Bestemmelse som i det franske, at i saa Tilfælde skulle vedkommende Forligskamre bekendtgøre, at de og de Parter have været indkaldte, de og de Forslag have foreligget til Overenskomst, den og den Kendelse har Voldgiftsdomstolen fældet som ret og billig, og saa udleveres for øvrigt Parterne til Offentlighedens Dom. Nærmere kan man ikke komme en Afgørelse.

Man har dog søgt at komme videre paa Ny-Zeeland i en Lovgivning, som foruden i Ny-Zeeland ogsaa er indført i den australske Republik Ny Syd-Wales. I alle store europæiske Lande og ellers overalt, hvor man har søgt at ordne disse Forhold, har man vedtaget Love om frivillig Voldgift i Arbejdsstridigheder, Love, som fastsætte den Fremgangsmaade, som skal følges, naar begge Parter ere enige om en Afgørelse ved Voldgift. Man skal saa langt bort som over til Australien for at finde en Bestemmelse, som gaar ud paa, at een af Parternes Begæring om Voldgift er tilstrækkelig til at fremkalde en Afgørelse ved Voldgift, og at denne Afgørelse har en bindende Virkning for den anden Part. Nu maa ærede Medlemmer for øvrigt erindre, at en saadan Bestemmelse kræver et Fundament, som vi slet ikke have noget tilsvarende til i Danmark. De første 22 Paragraffer i denne for Resten meget vidtløftige og ret vanskelig haandterlige Lov fra Ny-Zeeland omhandle Grundlaget for en saadan tvungen Voldgift, nemlig *amerkendte og registrerede Foreninger*, saavel af Arbejdere som af Arbejdsgivere. Dette Grundlag savne vi ganske her i Danmark, men et saadant Grundlag er nødvendigt. Der er her Bestemmelser om, hvorledes Øvrigheden altid skal være bekendt med, hvem der er Medlemmer af disse Foreninger, man skal altid have Adgang til at se, hvor og hvorledes denne Forening har anbragt sine Pengemidler for det Tilfælde, at de ved Dom skulde blive idømte en Bøde. Intet Medlem kan udmelde sig af en saadan Fagforening uden med 3 Maaneders VarSEL. Hvis altsaa en Fagforening eller en Arbejdsgiverforening er bleven dømt, saa kunne vedkommende Medlemmer ikke næste Dag sige: Det er godt nok, at vor Forening er bleven dømt, men vi have meldt os ud i Gaar Aftes, saa nu vedkommer den Sag ikke os. Saaledes er der